

Բ Ժ Ի Շ Կ Ը

20Ն՝ ՏՕԲԹ. ՃԻՏԷՃՆԱՆԻՅԵ

Մահն անողորմ՝ մասն իր բերաւ երբ կուտիս,
 Ես նըշացի մարդկօրէն, խնդրելու կեանք կրկին,
 Որ իմըս էր, եւ որուն ես մուրացիկն էի արդ,
 Մեծատունի մը նըման, որմէ կ'առնեն հօսն ամբողջ:

Լսուած էր ձայնս: Տասնեակ մ'ուրիշ բըժիւցկներ
 Թեւեռուն տակն իր առած, վարպէսն անոնց, կը տանէր
 Զիս իր սլալասն յարդարուած մկրասներով, դանակով,
 Զորցընելու մասն անգութ, որ իմ կեանքին կ'երկարէր:

Գթիքի թէ հարսար է, երիտասարդ բըժիւցկն այդ,
 Որմէ՛ մահը շատ յանախ նահանջեր էր յուսանաս,
 Զըղառնալու երկիւղով, ամօթապարս, գլխիկոր:

Իրաւ վընիւ: Ես աշխովս տեսայ զուր ճիգը անոր.
 Երբ նեղրակի առաջին իսկ հարուածը կը տրուէր,
 Անպարտելի մահն հերոս՝ պարտքւած փովս կը մեռնէր:

Գ. ՄՈՒՇԵՆՑ

ԳԱՆՁԱՐԱՆ Է ԻՄ ՀՈԳԻՆ

*Ես ժառանգորդ ինծի կանխող,
 Մեծ, մեծ մարդոց ապրումներուն,
 Անծն իմ թագուն է գանձարան,
 Զոր կը բանամ ամէն անգամ
 Դիտել գանձերն իմ հիացուն:*

*Ես ժառանգորդ Պուշկիններու,
 Կորգիին խօլ, Վարուժանին,
 Թէքէնանին ու Վեռլէնին.
 Ու կը նայիմ արդ աննախանձ
 Ուրիշներու փառքին, ոսկուն:*

*Ո՞ր մէկը օրհնեմ ես իմ գանձերէն,
 Կըտակուած ինծի իմաստուններէն
 Բոլոր ցեղերուն, բոլոր դարերուն,
 Հոգիս գանձարան մ'է այսպէս անհուն:*

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ